

Hotel der Geuren

Hotel der Geuren

Simone Detiger

Schrijver: Simone Detiger
Coverontwerp: Simone Detiger
ISBN: 9789402114584
© 2014 Simone Detiger

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Op het balkon van het landhuis van haar ouders aanschouwde Cassandra de zonsondergang boven zee. Ze slaakte een zucht. Als een boegbeeld, dat zich niets aan leek te trekken van de passagiers en de bemanning, kon ze volledig in haar alleen-zijn opgaan. Tijdens dergelijke momenten van teruggetrokkenheid zocht ze de vereenzelviging met de natuur want juist in dat eenheidsgevoel met de schepping vond ze altijd haar kracht en innerlijke rust. Haar blik verruimde zich. De straatlantaarns van Quintera begonnen de invallende schemer te compenseren. Ze kon zich als de dag van gisteren herinneren hoe het Portugese vissersdorpje tot deze geïndustrialiseerde stad uitgroeide. Aan die ontwikkeling hadden haar vader en zij een niet geringe bijdrage geleverd. In het westelijk deel van de stad stond haar laboratorium met de fabriek en het kantoor. Langs de hoofdstraat in het centrum pronkte haar hotel. Ondanks de energiezuinige schijnwerpers waren de contouren ervan hier op de helling herkenbaar.

Muziek en onverstaanbare gesprekken doorkruisten haar gedachten. Haar blik keerde terug naar de schemerig verlichte tuin. Verschillende gasten leken eveneens van het uitzicht te genieten. Terwijl haar ogen het pad volgden zag ze nog juist een hagedis achter een rotsblok wegglijpen. De vaag opkomende sterrenhemel leek de lichtjes van de vissersboten in de verte te weerkaatsen. Cassandra snoof diep. Het leven is goed zoals het nu is, dacht ze. Het aroma, dat vanuit de bloementuin onder het balkon opsteeg, liet haar naar paradijselijke oorden wegdromen. Bij de gedachte aan het verwelken van de bloemen realiseerde ze zich tegelijkertijd de betrekkelijkheid van deze momentopname. Als een samenspel van bovenaardse krachten hadden deze geuren de inspiratiebron voor haar

nieuwste parfum gevormd. Cassandra vroeg zich af hoeveel vrouwen op dat moment hun geliefde met een van haar parfumcreaties verleidden. Ook op dit feest, de vijfentachtigste verjaardag van haar vader Flouindo, was men enthousiast over de nieuwe geurenlijn. Ze had beslist geen reden tot klagen. Flouindo had er vanaf het begin van haar carrière voor gezorgd dat zijn vrienden ook haar vrienden zouden worden. Haar huidige succes op zakengebied dankte ze dan ook voor een deel aan haar vader. Hij had haar in de gelegenheid gesteld om het idee voor het creëren van een eigen parfum bij zijn relaties te introduceren. Hun enthousiaste reacties hadden Cassandra gestimuleerd om haar plan door te zetten.

Ze voelde de arm van haar man Florencio om haar taille. ‘De gasten willen nu echt je succesverhaal horen. Het wordt tijd dat je het gaat vertellen.’ Hij trok haar tegen zich aan.

‘Laten we dan maar naar binnen gaan hoewel ik hier nog uren met jou zou kunnen doorbrengen.’ Ze keek nog even verliefd naar hem als in het begin. Zijn donkerbruine ogen met opvallend lange wimpers vielen in de schaduw van de borstelige ruige wenkbrauwen. Juist dit karakteristieke vissersgezicht had Cassandra op haar negentiende doen smelten. Zij was degene die door het masker van de vierentwintigjarige vertegenwoordiger heen prikte en een bijna tedere jongensachtigheid ontdekte. Haar intuïtie had haar niet bedrogen. In hun eerste echte samenzijn liet hij haar zowel met de gepassioneerde minnaar als met de ruige visser Florencio kennismaken. Ze sloeg haar arm om zijn middel en samen gingen ze het door kroonluchters verlichte huis binnen. In de salon trof haar blik de trotse ogen van haar vader. Zijn lichtgrijze haar en het getekende gezicht gaven hem een ‘geleefd’ uiterlijk. Zelf prefereerde Cassandra de uitdrukking ‘doorleefd’. Ondanks de vergankelijkheid van het aardse bestaan had ze een

voorliefde voor de tekenen van ouderdom en verval. Voor de moderne cosmetische kunstgrepen om een jeugdig uiterlijk te behouden kon ze weinig waardering opbrengen. Authenticiteit was haar levensmotto. Ze glimlachte en terwijl ze in Flouindo's richting schreed tikte ze haar bruine krullen over haar schouders.

‘Lieve vrienden, mag ik jullie aandacht? Op veler verzoek zal mijn dochter nu over de totstandkoming van haar imperium vertellen. Het schijnt een lang verhaal te worden hetgeen mij tenminste even rust verschaft,’ zei hij met een knipoog naar de gasten. Zijn vrouw Joda glimlachte en knikte naar Cassandra. Deze besepte op dat moment hoeveel ze nog steeds van haar ouders hield.

Toen alle gasten hun zitplaatsen hadden ingenomen en van een drankje waren voorzien, begon Cassandra haar geschiedenis tot leven te brengen: ‘De wortels van mijn succes liggen in de Verenigde Staten, bij mijn overgrootouders Martin en Lea...’

‘Na afloop van een college volgde Martin zijn vriend op hun dagelijkse gang naar het mededelingenbord achter in de zaal. Zijn oog viel op een kleine oproep: “Gezocht: student geneeskunde.” Nieuwsgierig begon hij verder te lezen. Het bleek om een modeshow te gaan. Hij raakte geïnteresseerd, nam contact op voor nadere informatie en voor hij er erg in had was Martin voor de bewuste avond ingehuurd. Een dergelijk evenement zou voor hem een nieuwe ervaring zijn. De afwezigheid van de vertrouwde medische en universitaire omgeving prikkelde zijn verlangen om de opgedane kennis in de praktijk te kunnen toetsen. Aan een stoffige hanger in zijn kamer bungelden de beige pantalon en een blazer die voor eventuele officiële gelegenheden zijn kostuum voorstelden. Martin wilde er representatief uitzien en besloot het die zaterdagavond aan te trekken.

De organisator loodste hem naar een zitplaats van waaruit hij zowel de toeschouwers als de ruimte achter het podium kon overzien. Al snel vulde de zaal zich met fotografen, journalisten en geïnteresseerden. Achter de eerste rijen nam een bonte mengeling excentriekelingen plaats. Naast het toneel liepen jonge ontwerpsters, die hun collectie voor het eerst gingen showen, nerveus heen en weer. De student in zijn kostuum viel nauwelijks op. Zwijgend keek hij toe. Deze gejaagde wereld zou niets voor hem zijn. Hij wierp een blik op zijn horloge toen de muziek klonk: de show begon op tijd. Zonder problemen betrad en verliet de ene na de andere mannequin de catwalk. Hij begon bijna spijt te krijgen van zijn komst toen er ineens achter het gordijn een kreet klonk. Als aankomend arts snelde Martin erheen.

“Lea is gestruikeld! Ze deed een misstap van het podium,” riep iemand.

Martin staarde naar de jonge vrouw die in een kronkel voor zijn voeten lag. Hij merkte dat de omstanders hem afwachtend aankeken. Met beide handen omklemde Lea haar rechterenkel. “Laat mij maar even...” Aarzelend lieten haar tengere vingers los. Martin schrok toen hij het onderbeen nader bekeek. “Beweeg je voet eens voorzichtig.”

“Dat kan ik niet. Het doet erg pijn.” Haar voet stond in een vreemde positie. De gezwollen enkel werd langzaam roder.

Terwijl hij haar gezicht in zich opnam betastten zijn vingers de zere plaats. “Ik ben bang dat je de modeshows voorlopig kunt vergeten: je enkel is gebroken.” Zijn hand gleed over haar voet en enkel. “De huid is gelukkig niet beschadigd dus is het slechts een ongecompliceerde breuk.”

Ze sloeg haar ogen naar hem op. “Slechts?”

“Ik bedoel daarmee dat je niet geopereerd hoeft te worden en het genezingsproces minder lang zal duren dan bij een gecompliceerde breuk. In elk geval moet je zo min mogelijk bewegen anders beschadig je de botuiteinden.” Hij keek naar de mensen om hen heen. “Zij moet zo snel mogelijk naar het ziekenhuis. Alle hulp is welkom.”

Daar aangekomen stelde een specialist dezelfde diagnose. Innerlijk glunderde Martin om zijn juiste conclusie. Hij bleef wachten totdat hij Lea naar huis kon begeleiden waar hij haar op de bank legde. Zijn blik ging door haar woonruimte.

“Gezellig hier, helemaal niet zo excentriek als de kleding die je ontwerpt.”

Ze glimlachte flauwtjes. “Bedankt voor alles wat je voor me hebt gedaan maar hoe heet je eigenlijk?” Martin bloosde licht bij het noemen van zijn naam. “Nou, Martin, ik vind dat je een bekwaam arts bent.”

“Officieel ben ik nog geen arts.”

“De diagnose was in ieder geval juist. Ik moet er niet aan denken hoe het met me afgelopen zou zijn als jij er niet was geweest.”

“Dan was er beslist wel een ander die je had geholpen. Probeer nu eerst tot rust te komen. Heb je hulp als ik vertrokken ben?”

“Op mijn vriendin hiernaast kan ik dag en nacht rekenen.”

“Ik eh... hoef dus niets meer voor je te doen?”

“Nee, maar kom gerust nog een keer terug. Dat zou ik gezellig vinden.”

Martin dacht daarna alleen nog aan Lea. Als aankomend arts had hij menig vrouwenlichaam bestudeerd. Hetgeen hij tot nu toe van deze vrouw had gezien en betast behoorde voor hem zonder twijfel in de hoogste regionen thuis.’

Cassandra pauzeerde. Ze dacht over de voortzetting van haar verhaal na. Haar keuzemogelijkheden bestonden enerzijds uit de samenvattende, afstandelijke versie en anderzijds uit de levendige, meer gedetailleerde maar tevens emotionelere variant die haar via familieleden en privécorrespondentie de voorbije jaren had bereikt. Haar blik ging over de aanwezigen: van jong tot oud waren het bekenden, relaties waarmee ze veel had gedeeld behalve dit laatste stukje privégeschiedenis. Ja, het was inderdaad tijd om hen voor deze reis terug naar het verleden uit te nodigen. Ze besloot de tweede optie te kiezen. Alsof ze er persoonlijk aanwezig waren nam Cassandra iedereen mee in haar verhaal:

‘Het tweede bezoek van Martin liet niet lang op zich wachten. Op krukken strompelend opende Lea de deur. Haar oudroze jasje viel nonchalant over een beige tricot

broek. Martin was verrast dat deze eenvoudige kleren haar nog aantrekkelijker maakten dan ze voor hem al was. Hij voelde zich tamelijk onhandig toen hij een bosje bloemen in haar hand duwde.

“Ik kom even kijken hoe het met je gaat.”

“Wat leuk, dank je wel. Wil je iets drinken?” Ze propte de bloemen in een te kleine vaas.

“Graag, maar ga jij alsjeblieft zitten. Ik vind m’n weg wel.” Hij gooide zijn blazer over een van de twee houten stoelen die bij een vierkant tafeltje stonden. Met twee glazen in zijn handen kwam hij even later naast haar op de bank zitten. “Hoe gaat het met je enkel?”

“Er valt mee te leven maar het herstel duurt mij veel te lang. Er blijft zoveel werk liggen, begrijp je? En m’n huishouden... je ziet het. Karen helpt me wel, hoor, maar ik doe het liever zelf.”

“Zo’n chaos is het toch niet?” Hij zag de patronen die tussen allerlei stalen stof verspreid lagen. “Je zult echt nog even geduld moeten hebben, hoor.”

“Ik popel om aan het werk te gaan. Kijk...” Ze hinkelde naar een kleine werktafel. “Aan dit ontwerp ben ik nu bezig.” Martin trok zijn wenkbrauwen op. “Je vindt het niets, hè?” lachte ze. “Zeg het maar eerlijk, hoor.”

Hij keek in haar ogen en begon te lachen. “Het is... apart.”

Lea schaterde een heldere lach.

“Zoals ik jou apart vind. Uniek, bedoel ik eigenlijk.”

“Vertel eens iets over je studie en je toekomstplannen.”

“Dan ben ik gauw klaar: mijn studie is zwaar maar interessant en concrete toekomstplannen heb ik eigenlijk nog niet behalve dan dat ik chirurg wil worden.” Hij ondersteunde haar terug naar de bank.

“In ieder geval heb je al ervaring opgedaan. Ik kan je bij iedereen aanbevelen.”

“Och...” Terwijl hij zijn schouders ophaalde zag hij dat haar gezicht vertrok. “Je loopt teveel en bovendien zit je nu in een verkeerde houding. Kom eens hier.” Hij legde haar benen op de bank en trok haar tegen zich aan.

Aarzelend leunde ze tegen zijn lichaam. “Waar woon je, Martin?”

“Op de campus. Mijn ouders wonen aan de westkust. Ik was eigenlijk liever daar gaan studeren maar ik kreeg hier een plaats. Nu vind ik dat niet meer erg. De colleges, werkgroepen en ook het beleid van deze universiteit bevallen me goed. Bovendien heb ik m’n vrienden en zo...”

Lea knikte en liet zich een vermoeide zucht ontvallen. “Soms word ik echt moe van die enkel.”

Martin streelde haar blonde haren. Ineens zag hij een vragend gezicht naar hem opkijken.

“Ga vooral door,” fluisterde ze en gleeed weg in zijn armen. Ze voelde zijn hart sneller slaan. Met alle kracht die ze in zich had drukte Lea zich overeind en sloeg haar armen om zijn hals. Op dat moment verbond een kus hun beider lippen. Abrupt liet ze hem los. “Het spijt me, ik weet niet wat me overkwam. Normaal gesproken ben ik niet zo impulsief en we kennen elkaar nog maar zo kort en...” Ze durfde hem niet aan te kijken.

Martin glimlachte en trok haar terug in zijn armen.

“Denk alsjeblieft niet dat ik...”

“Ik denk niets maar ik voel veel.” Hij boog zich over haar heen en opnieuw kusten ze elkaar.

Na dit bezoek volgden er meer. De sfeer tussen hen werd intiemer. Toen Lea’s enkel eindelijk was genezen nodigde ze Martin voor een picknick uit. Voor het eerst spraken ze serieus en openlijk over een gezamenlijke toekomst. Martin wilde na het beëindigen van zijn studie als chirurg aan het werk gaan. Lea, die al een bescheiden naam als modeontwerpster had opgebouwd, liep met plannen rond

om een eigen geurlijn te creëren. Hun liefde voor elkaar had het leven in een roes veranderd. Het stoorde Martin niet meer om in het modewereldje te verkeren en Lea was met de sfeer rond de universiteit vertrouwd geraakt. Toen hun huwelijksdatum in zicht kwam had Martin echter nog steeds iets voor Lea verzwegen: hij leed aan een soort spierziekte. De artsen hadden zijn symptomen al die jaren deze benaming gegeven maar een precieze diagnose was er nooit uit de onderzoeken naar voren gekomen. Zijn mysterieuze ziekte had een belangrijke rol in zijn keuze voor deze studie gespeeld. Lea had tot nog toe niets aan hem gemerkt. De laatste jaren hadden de symptomen ook nauwelijks de kop op gestoken. Toch waren er heel af en toe momenten waarop hij zich als verlamd voelde: zijn ledematen waren dan slap, bijna gevoelloos. Ze reageerden korte tijd niet op de impulsen die vanuit zijn hersenen kwamen. Op een dag herinnerde hij zich de professor van wie hij in zijn laatste semester college had gehad. Buiten Lea om besloot hij bij de man een afspraak te maken. Deze onderzocht hem grondig en bestudeerde zijn medisch dossier.

“De verschijnselen die zich in uw lichaam voordoen zijn niet eenduidig te plaatsen. De benaming *spierziekte* benadert de symptomen het dichtst,” concludeerde de oude chirurg. “De klachten die momenteel nagenoeg afwezig lijken kunnen zich in de nabije of in de verre toekomst opnieuw voordoen. De mogelijkheid bestaat dat u op een bepaald moment volledig gevoelloos zult worden waardoor u uw ledematen permanent niet meer kunt bewegen. Ik hoop van harte voor u dat de medische wetenschap tegen die tijd het genezende medicament heeft gevonden. U heeft mij echter om volledige openheid in mijn diagnose gevraagd. Welnu, het probleem is dat deze ziekte van u erfelijk kan zijn.” Hij keek Martin begripvol aan.

“U bedoelt dat mijn kinderen dezelfde symptomen kunnen krijgen?”

“Dat is echter niet met honderd procent zekerheid te zeggen. Het kan een of zelfs enkele generaties overslaan maar het kan ook gebeuren dat uw kinderen al met de verschijnselen worden geboren of op jonge leeftijd last van de symptomen krijgen. De prognose is dan invaliditeit en waarschijnlijk overlijden op jonge leeftijd.” Hij legde zijn hand op Martins schouder. “Het spijt me dat ik geen positiever nieuws heb.”

Het bericht verduisterde Martins toekomstvisie. In de daaropvolgende periode wilde hij eerst zelf duidelijkheid in zijn situatie scheppen en nog niets aan Lea vertellen. Zijn verwarrende gedachten kregen echter invloed op zijn gedrag. Zijn aanstaande merkte de verandering en op een dag besloot ze hem ermee te confronteren.

“Is er iets, Martin? Ik vind je veranderd de laatste tijd. Wil je ons voorgenomen huwelijk misschien uitstellen of annuleren?”

Hij schrok van haar laatste vraag. “In geen geval. Maar dat wil jij misschien wel.” Hij ging naast haar zitten en pakte haar handen. “Ik heb iets voor je verzwegen. Het spijt me heel erg maar ik kan je goed begrijpen als je niet meer met me wilt trouwen.”

Lea’s ogen werden groter en ze trok haar handen terug. Martin vertelde over zijn klachten, de diagnose en de voorspelling van de professor. Hoewel haar ogen vochtig werden bleef ze hem aankijken. Toen hij zijn verhaal had beëindigd liep ze naar het raam. Haar slanke silhouet leek de kracht van de zon in zich op te willen zuigen.

“Lea, zeg iets...”

Ze veegde een traan van haar gezicht. “Ik heb voor jou gekozen, Martin, hetgeen voor mij betekent ook de moeilijke tijden met jou niet uit de weg te zullen gaan. Alle problemen die zich in ons huwelijk zullen voordoen,

lossen we samen op.” Ze liep naar hem terug. “Onze liefde voor elkaar zal alles overwinnen. Liefde is sterk.” Haar stem klonk vastberaden. Haar houding straalde zekerheid uit.

“Maar het kind kan jong overlijden of...”

“Je hebt toch gezegd dat er geen zekerheid over het optreden van de verschijnselen is? Ik houd me vast aan een volkomen gezond kind en ik beloof je dat ik zal vechten voor een zo menswaardig mogelijk bestaan indien het eventueel toch een gehandicapt kindje zal zijn.”

“Lea, dringt het allemaal wel tot je door?”

“We moeten vertrouwen hebben. Ik houd van je. Daar kan niets tussen komen.”

Martin nam haar zwijgend in zijn armen.

Buiten het stadhuis wachtte een menigte het bruidspaar op. De bonte aanhang uit Lea’s mode-en parfumwereldje stak duidelijk af tegen Martins collega’s en vrienden van het ziekenhuis en de universiteit. Na een korte vakantie nam het paar hun intrek in het pas gekochte landhuis. Terwijl Martin zijn dagelijkse operaties in het ziekenhuis verrichtte kreeg Lea een tegenslag te verwerken: haar geurcreatie vond weinig animo bij haar modepubliek. Martin besloot een onafhankelijk onderzoeksbureau in te schakelen en overhandigde zijn vrouw het resultaat: haar parfum bleek te extravagant. Als tegenhanger van haar gecompliceerde couture verlangden de klanten juist een eenvoudig parfum. De nieuwe geur die uit deze gegevens werd geboren bleek inderdaad een succes. Op een avond spraken ze over hun verlangen naar een kind.

“Durf je het echt? Ben je niet bang dat...?”

“Die angst voelen we beiden maar we willen ook een gezinnetje stichten. Ik vind dat we het risico moeten nemen. Wat denk je?” Hoopvol keek ze haar man aan.

Martin knikte aarzelend.

“Wat mijn werk betreft zie ik geen problemen en fysiek...”

“... ben je in topvorm. Daar kan ik een deskundig oordeel over geven.”

Een jaar later werd Jason geboren: een jongetje met uitgesproken verfijnde gelaatstrekken en zwart haar. Hij leek veel op zijn vader. Ieder moment waarop Martin vrij was hield hij zich met zijn zoon bezig. Ze waren opgelucht dat alles in orde was met Jason. De daaropvolgende jaren werd er niet meer over Martins ziekte gesproken.

“Ik heb er altijd op vertrouwd dat we een gezond kind zouden krijgen,” zei Lea op een dag, “en ik blijf hopen dat de symptomen helemaal uitblijven.”

Jason toonde al op jonge leeftijd belangstelling voor het beroep van zijn moeder. Zodra hij met zijn vriendjes had gespeeld zat hij tekeningen te maken. Lea voelde zich in haar element. Telkens als ze aan een ontwerp werkte stond de eigenwijze Jason naast de tekentafel aandachtig toe te kijken. Zes jaar later was ze opnieuw zwanger. Er werd een tweede zoon geboren. Ze noemden hem Donno. Kort na de bevalling voelde Martin de slappe beentjes en bemerkte de geringe zenuwimpulsen. Hij zag de tranen in Lea's ogen en sloeg zijn arm om haar heen. De arts bevestigde dat dit jongetje zou moeten knokken om een normaal leven te kunnen leiden. De aanblik van het weerloze kind deed hen pijn. Vooral Martin voelde zich machteloos. Jason daarentegen was verrukt over zijn broertje. Diens handicap leek hem niet te deren. Doordat hij zijn moeder dagelijks met Donno bezig zag deed hij al gauw op zijn eigen manier *oefeningen* met hem. Naarmate Donno ouder werd begreep hij steeds meer dat hij als gehandicapte op een andere manier zou opgroeien dan zijn broer. Dit besef was sinds zijn geboorte tot Martin doorgedrongen. Hij bemoeide zich steeds minder met de opvoeding van zijn tweede zoon.

“Mam,” begon Jason op een dag, “zal Donno ooit worden zoals ik?”

“Dat weet ik niet, jongen. Het zal in ieder geval lang duren. Voordat hij misschien ooit uit die rolstoel kan stappen moeten er nog jaren oefeningen worden gedaan. Ik ben blij dat je hem daar zo goed mee helpt. Zonder jou laat hij de moed zeker zakken.”

“Het kan pap niet zoveel schelen, hè?”

“Je vader heeft het druk met zijn werk...” Lea wendde haar hoofd af.

Donno leerde zijn handicap te accepteren en ermee te leven. De momenten waarop hij zijn leeftijdsgenoten zag sporten, haatte hij echter. Thuis trok hij zich terug door zich in zijn huiswerk te verdiepen en veel te lezen. Inmiddels was Jason tot de universiteit toegelaten en kon hij een bedrijfseconomische studie beginnen.

“Kop op, broertje, ik verdwijn niet uit je leven, hoor. We vechten samen door totdat je eens uit dat karretje stapt.”

Martin schudde zijn hoofd. Hij wist wat de ziekte betekende en wat de toekomst voor zijn zoon zou kunnen inhouden. Om die reden begreep hij ook niet dat zijn vrouw positief kon blijven. Hij uitte zijn verdriet en machteloosheid in een steeds grotere afkeer van Donno en wijdde zich volledig aan Jason. De oudste zoon was zijn trots vooral nu hij ging studeren. Martin had speciaal een nieuwe garderobe voor hem gekocht hetgeen Jason overbodig vond.

“Jawel, jongen, jij bent de beste en je zult ook het beste krijgen.” Hij spreidde de kostuums over de bank uit.

Donno glimlachte flauwtjes terwijl hij een ruk aan de kabel van het trainingsapparaat gaf. Het ding weigerde en bleef aan de handel bij zijn wiel steken.

“Pap, kun je misschien even...”

“Nu niet. Je ziet toch dat ik bezig ben.”

Jason zag het teleurgestelde gezicht van zijn broertje, trok de kabel los en knikte hem bemoedigend toe. “Pa, als ik het druk krijg met m’n studie, wil je dan in je vrije uren wat vaker naar Donno omkijken?” vroeg hij hem toen Donno naar de gang was gereden.

“Donno heeft al vorderingen gemaakt.”

“Maar niet dankzij jou.”

“Je hoeft mij niet te vertellen hoe ik een gehandicapte moet behandelen! Vergeet niet dat ik de medisch deskundige in dit gezin ben.”

Jason haalde zijn wenkbrauwen op. “Daar laat je dan weinig van merken.”

“Over dit onderwerp zijn we uitgepraat. Berg je kleren liever op.”

“Onderwerp?! Het is ook je zoon waar we het over hebben, hoor. Volgens mij zie jij slechts een zoveelste medische case of zo.”

“Jason, ophouden nu!”

De jongen greep zijn nieuwe kleren en verdween naar zijn kamer. Sindsdien sprak hij niet meer over Donno met zijn vader.

Een paar maanden na het vertrek van Jason bleek Lea zwanger te zijn. Martin hoopte stilletjes op een dochter terwijl voor Lea de gezondheid van het kindje voorop stond. Donno reageerde enthousiast op het nieuws.

“Dan is het tenminste niet meer zo stil in huis. En mam, ik zal je zoveel mogelijk helpen, hoor.”

Lea glimlachte. “Je mist Jason, hè?”

Hij haalde zijn schouders op. “Hij heeft het druk. Ik begrijp het wel. Aan mij heeft hij niets.”

“Hé, dat mag je niet denken, hoor. Jason geeft ontzettend veel om jou, dat weet je best. Dat doen we trouwens allemaal.”

“Waarom heeft pap dan nooit tijd voor mij?”

“Luister, jongen.” Lea wilde haar woorden zorgvuldig kiezen. Ze begreep de houding van haar man maar ze kon zich eveneens in de gevoelens van haar zoon inleven. Toen ze hem aankeek, ging er iets door haar heen. De volwassen uitdrukking in zijn gezicht verraste haar. Zijn ogen eisten een antwoord. Tijdens de dagelijkse intensieve oefeningen met Donno had Lea de veranderingen in zijn houding en gedrag nauwelijks bemerkt. Hij straalde meer durf en zekerheid uit. Ineens voelde ze dat deze jongen nog wel eens ver zou kunnen komen in zijn leven. “Pap houdt net zoveel van jou als ik. Hij kan het alleen niet verwerken dat je gehandicapt bent en daardoor niet kunt lopen.”

“Nog niet.”

“Hij is bang dat het erger wordt en dat je pijn zult krijgen.”

“Maar daar kan ik toch niets aan doen!”

“Dat weet je vader.”

“Waarom ben ik voor hem dan minder waard als Jason?”

“Dat ben je niet.”

“Zo voelt het wel.”

“Het is zijn manier van verwerken. Papa praat niet graag over zijn gevoelens, zijn verdriet, en vlucht liever in zijn werk.”

“En naar Jason...”

“Hij houdt ook van jou, jongen. Geloof me.”

“Hij is alleen maar boos op mij.”

Lea schudde haar hoofd. “Ik weet dat dit moeilijk voor je is om te begrijpen maar papa is niet boos op jou. Hij is boos op je ziekte. Hij wil jou gezond maken en dat lukt hem niet. Hij voelt zich machteloos omdat hij niets kan doen. Het lijkt er dan op alsof hij kwaad is op jou maar dat is niet het geval. Je moet me echt geloven. Als je wat ouder bent, zul je het wel begrijpen.”

Na dit gesprek maakte Donno zijn streven om uit de rolstoel te komen nog duidelijker. Hij sprak er vaak over en forceerde zich soms zelfs tijdens zijn oefeningen.

Tot opluchting van Martin en Lea verliep haar zwangerschap voorspoedig en werd er een dochtertje, Caressa, geboren. Het meisje vertoonde geen verschijnselen van de gevreesde afwijking. Martin was overgelukkig dat zijn heimelijke wens in vervulling was gegaan en de beide jongens waren trots op hun zusje. Caressa groeide in een harmonieuze omgeving op. Ze bemoeide zich al snel met Donno's oefeningen die ze als spelletjes beschouwde. Ondertussen studeerde Jason af en streefde hij naar een succesvol zakenleven. Gecombineerd met zijn kennis gebruikte hij zijn creativiteit om met twee vrienden en een vriendin een modezaakje te beginnen. Ze ontwierpen en fabriceerden de kleding in eigen beheer. Jason was voor de zakelijke kant van het bedrijf verantwoordelijk. Zijn moeder was vanaf het begin enthousiast en zag er oogluikend op toe dat alles in goede banen liep. Voor Donno brak eindelijk het moment aan waarop iedereen had gehoopt maar dat niemand had durven geloven: hij kon zich met krukken gaan voortbewegen. Hier had hij jaren voor geoefend.

“Ik heb je toch voorspeld dat het ons zou lukken? Nu deze steuners nog, hè broertje.”

Martin keek bedenkelijk naar zijn beide zonen.

“Hoe vind je het, pa?” Hoopvol keek Donno hem aan.

“Fijn, jongen, fijn...” Hij stond op en wilde naar zijn werkkamer gaan.

“Martin?”

Hij draaide zich om, keek zijn vrouw aan en wendde zich tot Donno. “Ik ben echt blij voor je, jongen. En ik ben trots op je. Op jullie allemaal. Maar niet op mezelf.”

“Maar pa...”

“Laat hem maar,” hield Lea Jason tegen. “Het is goed zo.”

Terwijl Donno zijn vader nakeek, liet hij zich weer in de stoel zakken. Er heerste een vreemde stilte tussen hen drieën.

“Gaat het?” vroeg Jason aan Donno.

Hij knikte en slaakte een zucht. “Zonder die rolstoel zijn mijn mogelijkheden om ook een studie te gaan volgen tenminste vergroot.

“Wat zijn je plannen?”

“Ik wil iets in de richting van communicatie of marketing gaan doen: met mensen in contact komen en ze voor je diensten of product interesseren. Klantenbinding of zo. Ik ga het allemaal nog uitzoeken.” Hij hield enkele brochures omhoog.

“Goeie keuze, hè ma?”

Lea hield nog steeds de deur van de werkkamer in de gaten. “Ja, een goede keuze..”

De volgende jaren kenmerkten zich door voorspoed. Caressa bleef gezond en behaalde hoge cijfers op school terwijl Jasons bedrijfje gestaag groeide. Martin betreurde echter stillletjes het feit dat geen van zijn zoons de medische richting had gekozen. Hij vestigde zijn hoop op zijn dochter.

Op een dag, toen Jason en Donno samen lunchten, vroeg Jason zijn broertje hoe ver deze met zijn studie was.

“Over een paar maanden hoop ik af te studeren.”

“Wij zoeken iemand die bij ons een aantal taken kan overnemen. De zaken lopen uitstekend maar als gevolg daarvan hebben we het behoorlijk druk gekregen. Voel jij er iets voor?”

“En of! Tenminste... als het salaris goed is,” grinnikte hij.

“Over de details gaan we vanzelfsprekend onderhandelen.”

Na een bespreking in aanwezigheid van het volledige team begreep Donno wat er van hem werd verwacht en ging hij aan de slag. Het lukte hem in korte tijd nieuwe afnemers aan het bedrijf te binden. Jason's collega's waren meer dan tevreden over Donno's werkwijze. Het plan rees om de zaak in dochterondernemingen te splitsen. Jason ging het hoofdkantoor leiden en de anderen beheerden een eigen zelfstandig onderdeel dat toch deel van de moedermaatschappij bleef uitmaken. Nadat alles officieel was geregeld maakte Jason zich op voor een internationaal congres in Portugal. Hij benoemde Donno tot zijn tijdelijke zaakwaarnemer. Zijn persoonlijke assistente Nancy zou hem bijstaan.

“Maak je geen zorgen. Wij houden alles hier draaiende.”

Dankzij het zichtbare zelfvertrouwen van zijn broertje stapte Jason met een gerust hart op de boot richting de Algarve.’

‘Na een onrustige tijd in Portugal zou dit congres een nieuw licht op de toekomst van de textielindustrie werpen. Hier in het zuiden leken de voorbije onlusten in Lissabon en omgeving ver weg. Door de hoge inflatie was ons land internationale leningen aangegaan. De ontevredenheid van de bevolking over corrupte politici en de heersende elite was in dagelijkse stakingen tot uiting gekomen. Een kleine toplaag had in weelde geleefd terwijl de arbeiders geen salaris uitbetaald hadden gekregen.

De revolutie onder leiding van generaal Carmona was een paar jaren achter de rug maar van een stabiele toestand in het land was nog geen sprake toen de zoon Jason nekharen verwarmde. In een hotel in Portimão werd de groep congresgangers door de dochter van de eigenaar ontvangen.

“Mijn naam is Francisca, Cis voor vrienden, en ik heet u van harte welkom in ons hotel. Mijn vader en ik hopen dat het u gedurende uw verblijf hier zal bevallen. Mochten er vragen of problemen zijn, dan kunt u mij op mijn kamer bereiken, nummer 402.” Ze bood hen een welkomstdrankje aan en sprak kort met ieder van hen persoonlijk.

De volgende dag rustte Jason uit van de reis en wilde hij zich op het congres voorbereiden. Alle bezoekers kregen echter de mededeling dat het geheel moest worden verschoven naar een latere datum. Mede door een onverwacht gevoel van rusteloosheid, dat die nacht al bezit van hem had genomen, kreeg zijn planning een andere wending. Hij besloot Francisca een bezoek te brengen. De combinatie van tropische temperaturen, mooie omgeving en een vrouw die hij vanaf de eerste seconde al niet uit zijn hoofd kon krijgen, had zijn uitwerking op de jonge zakenman. Toen hij voor haar deur stond overviel twijfel

hem en vroeg hij zich even af waar hij mee bezig was. Zijn hand kon het antwoord echter niet meer afwachten. Een aarzelend klopgeluid verstoorde zijn gedachten.

“Komt u maar verder.” Haar stem klonk voor Jason nog melodieuzer dan tijdens de ontvangst.

“Ik ben Jason, weet u nog? Ik eh... ik had een vraag aan u.”

Francisca glimlachte. “Zeg het maar. Daar ben ik voor.”

“We hebben vandaag te horen gekregen dat enkele sprekers van het congres in Lissabon vertraging hebben opgelopen. Het geheel is nu verschoven.”

“Die informatie heb ik inderdaad doorgekregen en meteen naar iedereen verspreid. Het is in en rond onze hoofdstad af en toe nog steeds onrustig.”

“Er is nu onverwacht een opening in mijn agenda gekomen die ik zou willen gebruiken door iets van de natuur en de bezienswaardigheden in deze streek te zien. Kent u een betrouwbare gids?”

Ze pakte haar agenda. Vanuit haar ooghoeken zag ze Jason heen en weer wippen van zijn tenen op zijn hielen. “Morgenmiddag vanaf half twee heb ik tijd. Als het jou dan ook schikt, kan ik je een toer door mijn leefomgeving aanbieden.”

“Maar ik bedoelde niet dat u...”

“Ik doe het graag.”

“Fijn, ik zal gereed zijn.” Zichtbaar opgelucht verliet hij haar kamer.

Francisca schudde haar hoofd terwijl ze de deur sloot. Een glimlach sierde de fijne lijntjes in haar gezicht. Ze had al vaker ervaren dat zakenmannen buiten hun eigen milieu geen zekerheid meer uitstraalden. Zonder moeite keek ze door de facade van de stoere vent heen en ontmoette dan meestal de onzekere maar pure jongen.

In een wijde zandkleurige rok en een zachtgroene blouse naderde ze de volgende dag zijn deur. Ze klopte en keek

op haar horloge. Een tevreden uitdrukking op haar gezicht bevestigde haar punctualiteit. Jason stond al gereed. Terwijl ze samen naar haar auto liepen groette Francisca iedere hotelgast die in haar blikveld kwam. Ze was zich ervan bewust dat de aanblik van hen beiden de aandacht trok. Haar bruine teint en lange donkere haren contrasteerden naast Jasons witte overhemd met korte mouwen en zijn lichtblauwe jeans.

“Als je ermee akkoord gaat laat ik je eerst de hoogste top van de Algarve zien. Dat is Foya. Van daaruit heb je een prachtig uitzicht over de omgeving.”

“Ik geef me aan jou over. Hoe lang doe je dit werk al?”

“Mijn werk bestaat uit het ontvangen en begeleiden van de hotelgasten en het waarnemen van mijn vaders taken bij zijn afwezigheid. Uitstapjes zoals deze maak ik in principe niet maar er zijn uitzonderingen...” Haar rechterhand rustte losjes op het stuur van de jeep. Met haar andere hand streek ze telkens haar haren uit haar gezicht.

“Uitzonderingen?”

“Ik had deze middag toevallig geen verplichtingen dus je boft.”

Jason bestudeerde haar gelaatstrekken en de sierlijkheid in haar bewegingen. “Ik voel me gevleid.”

“Bovendien ben ik trots op mijn land en vertel er graag over aan de gasten,” ging ze met een chauvinistische ondertoon verder. “Ik doe mijn werk zo’n tien jaar en nog steeds met plezier.” Ze zweeg toen haar ogen die van hem troffen en richtte haar blik weer op de weg. “Hoe vind je het?” vroeg ze toen ze de jeep op het hoogste punt had geparkeerd.

“Adembenemend.”

Opnieuw keek ze hem aan. “Ik bedoel het uitzicht daar.”

Hij wendde zijn hoofd af naar de horizon. “Sorry, ik ben te ver gegaan. Ik bedoelde... Ik probeerde alleen te zeggen...” Hij voelde haar hand op zijn arm.

“Zeg maar niets. Ik weet wat er door je heen gaat.”

“Het spijt me echt. Je zult wel denken: de zoveelste gast die weer iets voor mij voelt.”

Ze lachte. “Je bent inderdaad niet de eerste.”

Hij liet zijn hoofd hangen.

“Je bent wel de eerste die het presteert een wederzijds gevoel bij mij teweeg te brengen. En nu is het mijn beurt om me te schamen.”

“Voor gevoelens hoef je je nooit te schamen. Die overkomen je. Bovendien is dit een romantische plek.”

“Zullen we er maar over ophouden?”

“Akkoord.” Hij keek achterom toen hij kinderstemmen hoorde. “Kom, ik wil je op ijs trakteren.” Ze slenterden in de richting van een karretje. “Hoe komt het dat je perfect Engels spreekt? Je hebt niet eens een accent.”

“Tijdens mijn opleiding heb ik een breed talenpakket meegekregen maar de aanleg voor het Engels... Wacht even...” Haar vingers streken over zijn hand. “Het ijs smelt snel in deze zon.”

Hij legde zijn andere hand op die van haar. Toen hun gezichten elkaar naderden trok ze haar hand terug.

“Zoals ik al vertelde: dat Engels... eh... is een aangeboren erfenisje van mijn moeder.” Ze troonde hem mee naar de jeep. “Mijn moeder is in Wisconsin geboren.”

“Wat opmerkelijk! Hoe is zij...?”

“Het is een lang verhaal, niet geschikt voor dit moment.”

Jason berustte in haar antwoord en liet zich naar de winkelstad Lagos rijden waar Francisca hem door het kasteel rondleidde. Uitgebreid maakte ze hem met allerlei wetenswaardigheden bekend.

“Is al die kennis van jou als hobby meegegroeid?”

“Een gedeelte wel, het andere deel is een studie vaderlandse en kunstgeschiedenis. Lagos boeit me als stad enorm. Het heeft veel meer te bieden dan de sardines en de tonijnvisserij. Deze stad heeft een interessante